

INGEZONDEN.

ONS TIJDSCHRIFT EN HET VERSLAG DER STAATSCOMMISSIE VOOR DE ZIEKENVERZORGING.

Reeds ontving ik van uwe redactie een schrijven, dat mij op de onjuistheid wijst van mijn uitlating in den Amsterdamschen Kring en waarin mij wordt verzocht, mijn vergissing in een volgende vergadering te herstellen.

Het spreekt vanzelf, dat ik de volgende bijeenkomst zal aangrijpen als een welkome gelegenheid om der redactie de verzekering aan te bieden van mijn leedwezen over de begane fout.

Nu zij het oök noodig vindt om tevens in het *Tijdschrift* de zaak ter sprake te brengen, eischt de billijkheid ook te dezer plaatse een *peccavi* mijnerzijds.

Amsterdam, 17 October 1920.

H. D. DE HAAS.

BETALING VAN KEURINGEN VOOR LEVENSVZERKERINGS- MAATSCHAPPIJEN.

In het *Tijdschrift* van 2 October schreef ik onder bovenstaand opschrift, in dat van 9 October deelt WESLY mede, dat het verhoogd honorarium hem uitgekeerd wordt; de directie van „St. Willibrordus” meet dus met 2 maten hetgeen zeer eigenaardig is, want ik heb voor „St. Willibrordus” gewerkt van de oprichting af en WESLY werkt er pas een paar jaar voor. De vroegere adviseerende geneeskundige heeft door ongenoegen (het niet opvolgen van zijn adviezen) met de directie ontslag genomen.

Juist het afwijken van de formulieren komt als oorzaak voor den dag; ik veranderde steeds de vroegere formulieren voor keuringen tot en met f 1000.— en bracht het mij toekomstende honorarium in rekening (de groote waren volgens A.) en WESLY keurt volgens de formulieren van „St. Willibrordus”, die nu èn van B. en van A. afwijken; hij is dus meegaand.

Het komt niet aan op de hoeveelheid werk of op den tijd, en daarom had de laatste zin moeten luiden: Dit is verzekeringspolitiek (het gaat ons niet aan); *onze* zaak is slechts er voor te zorgen, dat *onze besluiten* door alle verzekerings-maatschappijen aangenomen worden, *dus uniformiteit in formulieren en honoraria.*

De geneeskundige adviseurs, leden onzer Maatschappij, zullen daaromtrent ook actief moeten zijn.

Utrecht, 17 October 1920.

L. H. KEISER.

„HIJ WIL NIET IN HET HOK”.

Peccavi!... Inderdaad heb ik mij in mijn groote ontstemming over de terminologie van SNOECK HENKEMANS een enkele onvriendelijkheid laten ontvallen, die een der vooraanstaande geneeskundige ambtenaren het recht gaf mij te schrijven, dat wij zoodoende op den pot en den ketel gingen gelijken.

De ridder van het „Ziekenbriefje” „wil niet in het hok”, gelijk hij het heeft uitgedrukt. Welnu „where there is a will there is a way”. Laat hij dan ronduit en eerlijk zijn afkeuring uitspreken over de gedragingen dergenen, die ik teekende, tegenover hun collegae. Laat hij aantoonen, dat ik ten onrechte gesproken heb van een kaste van medische adviseurs, controleurs et t. q. Laat hij niet tevreden met zelf zoo mogelijk buiten het hok te blijven, trachten anderen eruit te halen. Zoo bijv. COERT (COERT tout court dus) zijn Haagschen collega, dien ik op de laatste algemeene vergadering als medischen adviseur van de N. Eerste Nederlandsche erin heb gestopt. En alle geneeskundige ambtenaren, die steeds voortgaan met den eenen collega tegen den anderen uit te spelen, door de sage te verspreiden, dat er maar zoo weinig weigeraars zijn, dat dit enkele lastige menschen zijn en dat al de anderen er maar

lustig op los onderteekenen. Ambtenaren, die een besluit als van de afdeeling Meppel om geen andere ziekenbriefjes dan de bekende af te geven ¹⁾ meenen belachelijk te maken, door erop te wijzen, hoevele andere verklaringen zij juist van collegae uit onze afdeeling nog steeds ontvangen. Alsof zij zelven niet de oorzaak ervan waren, dat zoovele collegae niet sterk genoeg zich gebonden voelen, alleen door een moreelen band, zonder een bindend besluit met de noodige strafbepalingen. Wanneer SNOECK HENKEMANS inplaats van eraan mee te helpen, dat het „hok” overbevolkt wordt, ons helpt om met den invloed, waarover hij beschikt, velen er buiten te houden, dan zullen met mij velen hem dankbaar zijn. Hij zelf weet het best, of en hij en zoovele anderen al niet onherroepelijk in het „hok” zitten.

Meppel, 17 October 1920.

JUL. LEYDESDORFF.

ZIEKENBRIEFJES.

SNOECK HENKEMANS is boos, dat is te begrijpen; doch ik ben stellig overtuigd, dat de communis opinio aan de zijde van LEIJDESDORFF is. Ik heb beide stukken met belangstelling gelezen, evenwel het eerste ziet zonder ergernis en het tweede met volkomen instemming. De hemel behoeft ons er voor, dat alle tegenstanders van SNOECK HENKEMANS hier ter plaatse in het geweer komen en vooral ffachte men niet het geval *juridisch* te belichten met onderstreeping van de vraag: *in wiens belang?* Hier heeft SNOECK HENKEMANS de zaak vertroebeld. Is een behoorlijk betaalde kiesextractie soms alleen in het belang van den kiespijnlijder en niet in dat van den tandarts? Zooals SNOECK HENKEMANS de vraag stelt en daarop zijn geheele betoog baseert: in wiens belang wordt het ziekenbriefje afgegeven, goochelt hij met woorden, die, zooals hijzelf zegt, goedkopen dienst doen als strijdleus, want de tegenstanders van het ziekenbriefje denken daarbij niet aan het hier bedoelde *materieel* belang. Vóór alles gaat het hier voor ons om een *ethisch* belang; d. i. de goede *verhouding van vertrouwen* tusschen patiënt en geneesheer. Hoe SNOECK HENKEMANS het durft bestaan — na al wat daarover is gezegd en geschreven — het contrôlekarakter van een ziekenbriefje te ontkennen, is mij een raadsel. Zelfs de Engelsche enquête aan de hand van zegge 42000 vragen (*excusez du peu!*) lost mij dit raadsel niet op. De enquête dateert van 1914. Het ware wellicht belangwekkend te weten, hoe de Engelsche collegae in 1920 er over denken, als zij eens wisten, hoe de „Dutchman” het bekijkt. Mij dunkt, het ziekenbriefjesvraagstuk is thans voor ons wel in staat van gewijsde. Overal — en het is op vele plaatsen, waaronder de grootste — waar zij zijn afgeschafft, marcheert alles best voor alle betrokkenen. Wat ter wereld moet iemand bezielen om ze terug te verlangen? Hier te Leeuwarden, waar sedert 1918 de afschaffing een feit is, ben ik in de desbetreffende actie persoonlijk nog al betrokken geweest. Het heeft mij daarbij getroffen, hoe gemakkelijk, na rustig overleg, werkgevers, autoriteiten (de gemeente inclus) en werknemers onze bezwaren tegen de contrôle door den behandelenden geneesheer billijkten en sedert worden geen klachten vernomen. LEIJDESDORFF heeft groot gelijk; *de ziekenbriefjes blijken overbodig*; elk daaraan verbonden *materieel* belang kan zonder dezelve worden behartigd langs anderen weg.

Ten slotte nog dit. Wanneer SNOECK HENKEMANS zijn eventueele repliek niet begint met terugnemen van zijn strijdkreet: scheiding van behandeling en contrôle is een valsche leus, dan hoop ik, dat elk tegenstander het zwijgen er toe doet, om den natuurlijken loop der dingen met gerustheid af te wachten.

Leeuwarden, 18 October 1920.

W. C. C. TEN VELDHUIJS.

1) Ik heb in mijn eerste stukje niet duidelijk gezegd, dat het alléén de collegae in de stad Meppel zijn, die besloten hebben in het geheel geen briefjes meer af te geven.